

ozdravljajo; — če namreč kdo za merzlico zbolí, spleza eden iz rodovine bolnika nag na hišne vrata in 3krat zaupije: „sosedje čujte! tega ali to (kliče ga po imenu) merzlica tresé“. Če se bolnik kadarkoli ozdravi, mu je po njih mislih ta klic pomagal. Bog daj norcem pamet! — Na Napolitanskem so med Acerno in Scafari zadeli 4 čevlje pod zemljo na staro po pretresu zasuto mesto; ko so začeli hiše izkopavati, so našli v eni bronaste kmetijske orodja, 2 kostnjaka človeška in enega tičjega. — Naj novejši novica o turško-rusovski vojski je, da so na Dunaji poročniki avstrijski, pruski, angleški in francozki izdelali pomirivno pismo, od kterega se misli, ga ga bosta Turk in Rus poterdila, ker se v njem Turkom vse to zagotavlja, kar bi scer po srečni vojski doseči zamogli, Rusu pa se tudi obeta spolnitev njegovih terjatev brez škode za Turčijo. Ta pomirica je stari predlog angleškega poročnika Redcliffa, le dostojno je prenarejen. 6. dan t. m. je bil poslan sultanu v Carigrad; v drugi polovici t. m. se pričakuje toliko bolj zadovoljin odgovor, ker je Turčija v veliki dnarni stiski, Rusu pa tudi na vsako vižo bolj kaže, se pomiriti, da se ne vname vesoljna vojska, ktere konca nobena človeška modrost ne previdi. Pomirivne obravnave se tedaj dosihmal ne bojo pretergale, če tudi vojska na Turškem ne preneha. General Budberg je izvoljen poglavar Moldave in Valahije. Sultan terja turško posadko v 3 serbskih glavnih krajih, ktere pa knez ne dovoli. Stari in mladi Miloš sta nek blizo Serbskega. Černogorce krotí nek le opomin avstrijske vlade, da ne napadajo Turkov. Sultan hoče nek kmalo sam na vojsko iti.

Iz Dunaja. Naj naznanijo „Novice“ sledečo strašno prigodbo.

Pred več mesci so našli na Dunaji in okoli Dunaja na več krajih kosce mladega človeškega trupla, tū eno nogo, tam eno roko, drugod glavo itd. Nihče ni poznal nesrečnega otroka, nihče ni mogel uganiti, kdo bi bil dopernesel tako hudodelstvo.

5. dan t. m. je stala pred sodbo na Dunaji hudodelnica — lastna mati nesrečnega otroka! Strah in groza preletí človeka to slišati, in vendar je hudodelnica — milovanja vredna. Čujte prigodbo!

Ana K... je žena nekega kočjaža na Dunaji in mati 10 otrok, ktere si je prizadevala v vsem pobožno izrediti in pošteno preživiti. Ona in mož njeni sta delala, kar sta mogla, prerediti veliko družino svojo; si ene krajcarje več prislužiti je pobirala pridna mati celo konjske fige po ulicah, ki jih je prodajala strojarju.

Edini njenih otrok, ki je bil vés popačen in na nobeno vižo se poboljšati ni dal, je bil nesrečni Jurče. Še le 12 let star, je bil že 14krat policijsko kaznovan; ker se mu nikoli delati ni poljubilo in je vkradel kar je vidil, ga je mati sama dvakrat v prisilno delavšnico peljala in enkrat je prosila, da bi malopridneža vzeli v pokornišnico mladih hudodelnikov v Pencingu poleg Dunaja.

Malo dni pred groznim hudodelstvom je Jurče ravno spet iz zapertja staršem domú poslan bil. Zdaj ga obderži mati pri sebi, da bi ž njo v delo hodil in se morebiti tako odvadil nemarnosti svoje. Ana K... je hodila vsaki dan tudi v mesto v neko hišo ljudem derva in vodo nosit in je hišniku pomagala, si tako kak krajcar prislužiti. Tudi Jurčeta vzame sabo.

Drugi dan ga spet zgodaj zjutraj pokliče, da gré ž njo v delo, al on noče vstati, in ko mati lenúha pokrega, zaupije nad njo, naj mu dá mir, ter pravi „bom delal ne; bom že živel od tega, česar si bum prikradel.“

Še enkrat mu ostro reče mati, naj vstane, in med tem gré zajterk pripravljat za družino.

Ko pride mati nazaj in vidi, da je neubogljivi fant spet terdo zaspal, jo zgrabi jeza tako, da prime za sekiro — in trikrat po glavi vdari otroka, ki je v kuhinji spal. Mertev je obležal.

To viditi, se prestraši, da se zgrudi. Perva misel je bila: kaj bo ž njo, ko se zvé, da je otroka umorila. Skrije tedej mertvo truplo; drugi dan pa ga začne rezati na kose; naj poprej odreže nogi, za tem roki in na zadnje glavo in vsaki del je razpoložila na drugo mesto, da bi tako skrila hudodelstvo.

Al roka pravice jo vendar doseže. Vse je obstala sama sodni, in ker nič prič bilo ni, je bila cela preiskava kmalo pri kraju.

Sodnija jo je krivo spoznala, in po ostrih besedah postave obsodila na vislice, vendar pa je izrekla, da zavolj mnogih okoljšin, ki zljajšujejo samo po sebi scer grozopolno hudodelstvo, bo priporočila nesrečno mater cesarjevi milosti.

Štajerskim Slovencom!

V zahvalen spomin srečne oetve našega svetlega cesarja Franca Jožefa I. 18. februarja je sporočila, kakor je bilo v „Novicah“ že povedano, štajerska prištednica ali šparkasa 12.000 fl. sr., naj bi se skoz 6 let, vsako leto 100 daril, vsako darilo po 20 fl. med naj pridnejše štajerske družinčeta razdelilo — na god pre-svetlega cesarja, 18. augusta.

Za tako darilo smejo prositi vsake verste hlapci in dekle, vincarji in vincarce, kteri so naj manje deset let z zaporedoma pri tistem gospodarju, gospodu ali hiši služili, in so zmirom prav zvesti, lepo pridni bili in sploh se dobro in pošteno obnašali.

Prošnja za darilo se mora pisati na c. k. štaj. kmetijsko društvo v Gradec, vpoloží pa se vsakod pri kmetijski podružnici — barem do konca januarja (pro-senca) vsakega leta. Ni treba koleka ali štempelna, tudi ne drugih prilog, toda razun prošnika ali prošnice morajo tudi domači g. fajmošter in župan, in gospodar ali gospodinja podpisani biti, kteri s svojim podpisom poterdijo, da je v prošnji vse prav in resnično povedano.

V prošnjo mora zapisati:

- ime, imek, starost, véro, kraj rojstva in službo tistega ali tiste, ki za darilo prosí: ali je hlapec, kočjaž, dekla, vincar itd.;
- ime, imek, stan gospodarjev ali gospodinj in hišnim imenom in hišno številko, farno in sosesko ali vas;
- koliko let že kdo pri tistem gospodarju služi in koliko dobíva službe na leto ali mesec;
- da se družinče po vedenji podpisanih nikoli ni tak pregrešilo, ki bi kaštige vredno bilo, temoč se zmirom prav pobožno, pošteno obnašalo, da je prav pridno, skerbno, zvesto bilo in svojega gospoda ali gospodinjjo rado imelo;
- posebno še se bode slednji priporočil, kteri še more povedati, da je menda z lastno nevarnostjo pomagal pri požarih, pri povodnji, pri kugah, pri strežbi v nevarnih boleznih njegovih domačih, — da je bil drugim izgled lepega reda, snage, zadovoljnosti in varčnosti, da si je kaj prihranil, posebno če ima varčne knjižice itd.

Če prav pridno družinče prvokrat darila ne dobi, ker se je zadosta še pridnejših oglasilo, naj še drugo leto in poznej spet za darilo prosí, ako je še zmirom v tisti službi.

To na znanje tistim Štajercem, kteri nemških novin ne berejo.

Z.